

A S I L R Q

ASOCIATIA SCRITORILOR DE LIMBA ROMANA DIN QUEBEC

www.aslrq.ro

Supliment literar nr. 7, vara 2010

Adrian Erbiceanu

Dialectică

La școală-am învățat Abecedarul
Cu A și E, și I, și O, și U,
Și Tabla înmulțirii, tot calvarul
Cu care ne-am dat zilnic randevu...

Era o ne-ncetată "sărbătoare",
O epocă de erectat statui,
Când "flăcări" s-erijau cu-"mpăunare"
Spre desfătarea mea, și-a ta, și-a lui.

Ca noctambulii băiguind prin ceață,
Ca umbrele averse de pământ,
Urmam un far, ca pildă și povață :
Cârmuitorul "erudit" și "sfânt"

Reverberau, în dans de nunți, Carpații,
Excruciați de-atâta "botezat".
Stăteam aliniați pe generații -
La fiecare bancă un soldat.

Ce timp a fost și ce învățătură !
Treceam din bibliotecă în bibliotecă
Fără restricții, doar :-" Să taci din gură! "
Și pensia-ți venea ...la șizeci.

Burduf am fost făcuți de-atâta carte,
Patetic lingușind un "șiretlic"...
Învățătura vieții fără moarte
S-a dovedit, la primul tasc, nimic.

Atunci s-a prăbușit Abecedarul
Cu U și O, și I, și E, și A,
Re-aliniind cu forța brăcinarului
Cu tot ce-i Tri-lu-li și Tri-lu-la.

Și încă

Și încă îmi mai stăruie-n timpane
Barosu-n legănarea de ciocane...
Se-ncoardă crița și lovește des,
Precum o coasă pusă pe cules,
Ca pleoapa când speriată-a prins să bată,
Ca inima când îndrăgești o fată.
Prin foale aerul, urcat cuminte,
Țășnește și-l învăluie fierbinte.
E bun metalul, e de soi, e tare,
De-abia-l răzbesc atâtea mădule.

Se-ncoardă crița de icnește vatra!
În pumni se face cocsul cum e piatra.
Născut cu trudă, râuri de sudoare
I-au pus stigmatul urmelor de soare;
Fecior destoinic s-a-ntrupat în fier,
C-o mână-n vatră și cu alta-n cer.

Rânjesc prin colțuri umbre: „ E beteag!
De când îl știm se vântură pribeag;
Nu are frac, blazon, baston, giubea -
E veșnic hămesit; n-are ce bea!
C-un pui de lele, cu un coate-goale,
Vă-ncumetați să-nsămânați răscoale?! ”...

Se-ncoardă crița și lovește des
Și fierul plăsmuit a înțeles:
„ O, domnii mei, nu m-ați văzut baros,
Cum știu lovi în carne și în os! ”

Adrian Munteanu

Spune-mi, iubito, unde-ți e popasul *

Spune-mi, iubito, unde-ți e popasul?
În cuib zănatic, în amurg de ceară?
Unde-ți așezi piciorul să nu piară
Urma fierbinte ce-mi ucide ceasul?

Cum ai învins râvnirile de fiară
Ce-au despiciat pădurile cu pasul,
Ca să-mi aplec genunchii, să-mi fac masul
La umbra coapsei tale de fecioară?

Lasă-ți coroana-n iarba sângerie,
Bea din potirul brumelor nectar
Și din căuș de patimi apă vie,

Arde-ți veșmântul pe năvalnic jar,
Să te zidesc curată-n temelie,
Aceeși Ană, pe un vechi altar.

Pleci sau rămâi. Zăbavă-ți e umblatul

Pleci sau rămâi. Zăbavă-ți e umblatul,
Cămașa goală, șubredă nălucă.
Așculți uimită vântul ce usucă
Sămânța râvnei asmuțind bărbatul.

Arzi și te stingi. O mână slab apucă
Urzeala tainei ce-ți așterne patul.
Au sfâșiat dorința și păcatul
Rochia nădejzii, fluturând năucă.

Ești singură. Privirea-ți nu se-oprește
Pe umbra mea de-aproape. Nu auzi
Cum din înalțuri îngerul vestește

Căderi de fluturi adormiți și uzi.
Vremelnică, tăcerea se-nvoiește
Să-nvingă pânda vulturilor cruzi.

De n-aș primi un trup și-o nouă viață

De n-aș primi un trup și-o nouă viață,
Aș vrea să fiu un gnom suit pe-o stâncă,
O salamandră-n flăcări, prinsă încă
De-un silf vioi ce-n valuri se răsfață.

Mai mult ca toate-n liniștea adâncă
M-aș căuta în marea de verdeață,
O nereidă s-o privesc în față
Pe alb ștergar luceferi cum mănâncă.

De m-ar iubi cu magica-i candoare,
Am strânge-n pumni semințele de har,
Am căuta în sărutări răcoare

Și-n posedări desăvârșit vlăstar.
Aș da orice, și clipa care moare,
Să pot zidi, pentru noi doi, altar.

* (Sonete reproduse din volumul „femeie!...”,
Editura Minerva – 2009)

Carmen Doreal

Lânga tine

lânga tine
viața îmi e cunoscută
ca o zi de duminică
risipind culori îmbietoare
într-o altfel de mecanică a naturii

umbre disecate peste ore
de ochii ce ne urmăresc oficial
trecem dintr-o oglindă în alta
privind peste umăr
această clipă
iluzia fericirii

anotimpuri
aprind provocator
aripi întinse imaginar
peste mare

premoniția acestui poem
reinventează
un cuplu îndrăgostit

anticipând momentul
regăsirii

Jurnalul meu de poetă

jurnalul meu de poetă
mă risipește peste inima ta
la limita serii
mizând pe o singură carte

sufletul meu eliberat
va descoperi
această clipă

cicatrice sângerandă
adâncită de tine într-un apus secret
cu stângăcia unei iubiri adevărate
va pecetlui liniștea -
singurul adevăr permis
dincolo de moarte.

Omul meu de om

Omul meu de om

adora poeta din mine
iubita înaltă și subțire
cu părul lung și ochii migdalați

mă dedubla infailibil
pe dinăuntru
pe dinafară
cunoscându-mă bine

omul meu de om
devenise tot mai adictiv
de esența metaforelor fine

explora versatil poezia
în cel mai subtil aspect
al ființei mele

mă căuta talentat
în ritualul nopții irezistibil
conturându-se tot mai adânc
pe sine însuși în cartea mea

practica iubirea de sine
în poziție cu efect spectacular
îmi promitea sentențios
"Voi fi acolo, iubirea mea!"
steaua lui mă străpunge
cu săbii de aer

Traian Gardus

La Hanu' „Zlătari”

Au hanurile șarm de mănăstire,
Cu special și prea-mărit metoc
Și mirul sfânt fierbând în poloboc –
Sunt toate cele flori de-ademenire.

Mărețe umbre din trecut revin
Doar la un han cu hram adevărat
Să stea la sfat, ca-n veacul de-altădat,
Cu strănepoți, tutun, pogon de vin...

O, cât n-aș da ca să mă-ntorc în vreme,
La tămâiatul loc hanul „ZLĂTARI” –
Cu amintiri și-ngălbenite steme,
Bucate pentru domni, de zile mari,
Nectare vechi – când bårdăcuța geme
În dor de un taraf de lăutari.

P.S.
Spre înserat, se strâng și barzii roată
Gustând din bucuria preparată...
Și farmecul înșală, frumosul e van,
Nădejdea, Ioane, rămâne în han.

La Hanul Ancuței

- Lui Sadoveanu –

Cât de măreț re-nvie bunul Mag
Cea lume dispărută de demult;
Răzeși, haiduci, într-un frățesc tumult,
Toți oglindiți pe strămoșescul steag.

E hanul o mirifică cetate,
Slujită de o strașnică hangiță;
Cu zodieri și comisul Ioniță –
Cobzari și lăutari de calitate.

Acum, Ancuțo, și cinstite fețe,
Vă rog să ne primiți în ospete –
Venim dintr-o prelungă drumeție;
Poeți și menestrelți să dăm binețe,
Cum din bătrâni, prin veacuri ni s-a dat,
La hram de Domnul binecuvântat.

Post scriptum:

Am să închei c-o scurtă rugămintă:
Cinstiți boieri vă rog luați aminte,
Chimirele sunt de parale grele,
Cotnariul să sclicească în ulcele,
Precum la curtea lui Ștefan cel Mare...
Sub un catarg de muzici, vin și glume,
Am străbătut pogoane-ntregi de lume.
De-acum, necazuri, grija nu ne-apasă,
Căci fiii Euterpei sunt acasă...
Amici și frați, din Arca lui Ahoe,
La mese, toată lumea după voie!

La hanul dinspre iarmaroc

*Moto: Foaie verde foi de nuc
Tot am zis c-o să mă duc
Înspre hanu' lui Manuc.*

O, câtă viață, farmec, într-un han;
Acolo, vin drumeți împovărați
Plecați spre vorbă și devin ca frați,
Cuprinși de un misterios arcan.

Ce aer de superbă lânchezeală;
Rădvane grele, lângă o teleagă,
În magică poveste mi se leagă –
Mânat peste a veacului priveală.

Aroma de batal, rotit pe jar,
Îmbălsămat cu vin de Murfatlar;
Ah, cât de bine toate se-mpletesc
- Cunună de ambrozii și nectar –
Cu lăutari și cântul bătrânesc.
La han aș vrea, prin veacuri, să trăiesc!

P.S.
Dar unde e maestrul Sadoveanu
Ca să picteze Bucuria – Hanu' ?...
Să-mi dai putere, Doamne, să trăiesc –
Să văd în Hronici Hanul Haiducesc!

George L. Nimigeanu

(Poezii din volumul ZODIA NEDREPTĂȚII,
Mediaș – 2010)

PALIMPSEST

Un ceas hain cu vârste ferecate
în viața noastră ora lumii bate

În fiecare palmă de pământ
iubirea doare sângeră un sfânt

Și nu e fir de iarbă să nu știe
lumina cui aici din morți învie...

Nici cântec nu-i pe fluier adunat
sfânt în durere necuminecat

Nici pasăre nici râu fără să poarte
izvor de viață nesfințit de moarte

De-aceea fiii când ne vin pe lume
au în durerea noastră rost și nume

și coborând din Dragostea Primară
în dragoste cu timpul se măsoară

cununi de spini purtând precum Hristos...
și pe tălpi rana Mersului pe jos...

Luând Lumină – Fiul din Părinte
să-nfrunte veacul și să țină minte!

STARE DE NECESITATE

Aici la roțile vieții care zilnic se-nvârt
dinspre criza lui ieri către un mâine ateu
oarba tranziție oare când va da ortul
în zădărnicia nesomnului sângelui meu

Strigăt sunt pe nume într-o neodihnă a deltelor
fluviile vor de mâl să se lepede
să ni se umple orașele îngândurării
cu larva luminii mai repede
mai sus de ferestrele din visul fecioarelor
om cu om la suflet să se poată vedea
roata speranței la care trudesc să treacă
măcar o dată și pe strada mea

Să iasă la porți minunea s-o vadă
să-și vindece ochii de lacrimi să rădă
și să nu-i vină să creadă

În memoria timpului clar să răsară
steaua aceea înaltă în care nebun am crezut
măcar cu gândul că mă voi întoarce la Început...
(în locul din care – dușmănuindu-mă – vremile
în hârtoapele zădărnicii zvârlindu-mă
între nedreptățile urii
din propria viață străin m-am pierdut
în viitorul defunct... împrușcat de trecut)

să mai cred să mai sper – tămăduit de teamă
că nu voi mai fi trecător-plutitorul
de crâncenă vamă
de la o zi la alta dintr-un gând spre alt gând
pe unde îndoielile zădărnicii mă vând
chiar acum și aici unde roțile vieții
cânte un mâine bolnav și ateu se-nvârt
în tranzații bezmetice... chiar pe sufletul meu

Mă cheamă pe nume Izvorul cel Sfânt
cel de dincolo de stră-strănepoții strănepoților
fiilor
să-mi primenesc sufletul bând din apa curată
lumină din Lumina Părinților luând încă o dată...
Doamne... măcar pentru încă o singură dată...

PE RÂND

Trudim pe rând la roțile durerii
Viața-i puțină... ziua grea și scundă...
Dinspre Părinți doar setea de lumină
ne mistuie ne-ntreabă ne inundă

și tălmăcim cu-nfrigare noima
ce drămuie pe-ascuns arșița verii
Iar când târziu din ceruri cade seara
ne așezăm la mesele tăcerii

și ospătăm la Cina-cea-de-Taină...
Un murmur viu de neștiute ape
umple pustiul visului și-adună
nemărginirea lumilor sub pleoape

și-n gând cu toate ale vieții noastre
pe rând cădem... cum în semințe poama...
dinspre Părinți... cu setea de lumină
la Cina-cea-de-Taină... să dăm seama...

Lia Ruse

DOR STINS

Ești dorul stins în vis într-o tăcere,
Clipă înflorită pe-o vreme târzie
În timp trecând, ușor, ca o părere.
- Ce gânduri port - nu vreau nimeni
să știe...
Suntem în basm cu noapte, lună, stele,
Zefir, balsam și umbre și iubire,
Cu ploii de-argint în jocurile mele
Cu tot ce ne-a rămas din amintire...

INIMA CUVÂNTĂ

Învinețită-i noaptea de-așteptare
Cerul de iarnă atârână greu și-i sur
Scârțâie timpul pe valul de sare
Totu-i încăruntit de jur-împrejur.
Nori lălăie, se zbenbuie aerul,
Argintul zăpezii sclipește în fum
Și-n liniștea ce-și șoptește vaiurul
Povești neștiute se-nfiripă-acum...
.....
Iubirea se-mprumută la visare
Și se visează... O, văzduhul cântă
Lumini calde curg peste suflete
Și-nfiorată inima cuvântă...

VRAJĂ

Sclipire-nduioșată din alte zări venită
Cum ai sosit privirea-ți sfredelește violet
Prin timp trecând lași o emoție ce-alintă
Căldura-ți moleșită ce se întinde-ncet.
Pe ruginite ramuri sfori împletite – vântul –
Încercuind năluca singurătății reci
Aleargă-n aer pur, cotrobăind pământul
Cătând, aiurea, umbra prin crângurile seci...
Mistificată firea încearcă să deșire
Clipele toamnei pictând văzduhul auriu,
Îngălbenite franjuri se clatină-n neștire
Însăilând o vrajă în care-aș vrea să fiu...

CA O UMBRĂ

Ca o umbră, singură,
Mă sprijin de fluturarea unui tei.
Aplec o creangă,
Tăinuie parfum în trupul ei...
În jocul nostru,
Izbucnesc galbene, pudrate
Aripi-petale în zbor,
Îmi prind copilăria
Cu lacrimi rostogolite
În dor,
Cu amintiri care respiră
Aerul visător...
Tânără e natura
În valea plină de tei și flori,
Aici, unde eu am stat
De atâtea ori.
Aici, în mijlocul firii,
Un altar am clădit
Un altar, în care,
Viața avea strălucirea iubirii,
Unde un copil,
Sub balsamul vrăjit,
Legăna timpul inocent și timid...

Luminita Suse

Harul Ancutei. Cerul cu poame zemoșite

A fost ușor să uite. Nu a trebuit să facă mai nimic.
S-a întâmplat natural, odată cu vârsta. Mai greu a fost
să ierte. Să stăpânească arta de a absolvi de vină.
Să lase mântuirea în seama altuia. Esența religiei sale.
Deși în final uitarea și-a asumat iertarea.
Uită și... Care era celălalt cuvânt? Iartă și uită, mumă.

Ordinea lor a devenit inutilă de când i s-a răsucit
ceva în adânc. Un cutremur cu epicentrul sub coaste.
Mâna ce scutură și reașază câmpuri sub călcăie de
munți înțepenește cu unghiile adâncite în mitra
pământului. Dimineața se trezește cu maci fracturați
între sâni. Soarele sângerează afară în epava iernii
iar ea nu își mai poate aminti decât arșița din vară.

Nedeile, horile din curtea bisericii. Nunta ei, legarea
cu basma. Fota sfântă. Colectivizarea cu sila.
Caii crotopind plaurii. Spicul asprind între palme.
Tiuleții boroi din pătul. Covata cu boabe
sfarogite.

Zdrobirea, măcinatul, coca dospită, turta de pâine
stropită cu vin. Sângele din suspin. Cuminecătura.
Barba bărbatului ce ara plațul dintre buzele ei
reavăne.

Cum se mai zguduia plugul semănând.

Dragostea, focul de unde ieși ud până la os și vrei
mai mult. Sămânța încolțind. Răsucirea din vintre.
Țipetele scremute. Calmul de după. Sfârcurile
frământate de gingiile laptelui. Gânguritul cosmic.
Cum arpele gemea în somn sub casa de cârpici.
Războiul de țesut scrâșnind la lumina lămpii de
petrol.

Cum luna își acoperea pulpele cu macaturile întinse
pe sârmă. Mirosul de cânepă jilavă și tutun.

Potop de cuvinte neprimenite și ea se duce iertând
după

ele. Datoare uitării cu un oftat de plumb și o
lumânare
sleită. Lasă amintirile, gata! Doar și tii ce urmează.
Așa îi spune moșul cu sapa de fiecare dată când îi
chiuie
noaptea în urechi. Apoi, începe să jongleze în aer
soarele
și inima. Două poame zemoșite. La urmă le izbește
cu
sapa de cer. Șuvițe roșii se aprind în barbă iar ea își
desface cuiele din băierele pieptului ca să îl
primească.

Poeme pentru tata. Stânca din lac

e mai din nou
și timpul să privesc lacul în ochi
adânc până la balaurul ucis de tata
cu foc, apă și legi ale mecanicii aplicate
așa a știut să se măsoare cu fiara
nu m-ar chema Gheorghe dacă nu aș putea
- obișnuia să spună
iar la urmă, gravitația l-a îndoit la pământ
aceeași gravitație ce le permite sfinților
tata s-a rostogolit peste păduri
bulgăre de foc
licurici stins în lac

MIRUNA TARCĂU

LA GUERRE DE L'AMOUR

L'Amour est un piège, un abîme, une cage
De plaisirs et souffrances, d'extase et de tourments.
Ce violent plaisantin sans âge et sans image,
Dans ses torrents emporte les nains comme les géants.

L'orgueil de la guerre qui forge l'égoïsme
Qui embrase et fureur et haine et discorde
Peut rapprocher les cœurs dans la mêlée des hordes
Et braser les plus grands au plus grand héroïsme.

Deux généraux pélasgiques se heurtent l'un à l'autre,
Dans la bataille féroce. Tous deux sont légendaires,
Dans leur monde lointain tout comme dans le nôtre;
Dieux parmi les Hommes; l'une et l'autre [sont] solitaires.

Ils avancent leurs fers tout en visant la gorge.
Ils ne veulent [plus] que la mort, dégoûtés de la vie
Pour faire taire les cris de leurs lames inassouvies
Ils fusent [l'un dans l'autre] comme feu et métal dans une forge.

Cette épuisante lutte les entraîne à l'écart
[des combats.
Ils s'écartent et s'observent; un feu brûle leurs entrailles,
Plus puissant que la haine et des épées le fracas;
Ils ne veulent pas se tuer. Ils veulent plus qu'une bataille.

Miroir l'un de l'autre, ils sont parfaits ennemis,
Irrascibles, belliqueux, anarchistes et tueurs.
L'une lionne, l'un chasseur, tous deux proies
[et prédateurs,
Tous deux au bord du gouffre de l'ultime tuerie.

Elle est droite. Comme lui, elle ne compte plus
[ses conquêtes
Comme lui elle méprise des amants les requêtes.
Les soupirs et les pleurs n'appartiennent qu'aux faibles,
Aux étourdis, aux lâches, aux filles et aux épêhbes.

Ils ne sont pas leur lot. Pour les fauves, l'amour
[est un jeu
Quelle panthère abaissera-t-elle la première ses crocs,
Pour que l'autre délaisse ses dessins sépulcraux,
Et commettra pour l'autre un acte honteux,
En présentant de son gré un flanc vulnérable
Pour briser les murailles d'un cœur indomptable?

Tous deux ont confiance aveugle en leurs charmes,
Nul n'est prêt à céder, faiblir ou hésiter.
Tous deux attendent que l'autre se désarme,
Un silence parfait comme seul bouclier.

Les rapaces s'observent, superbes, impatients,
Deux statues de granit surplombant un océan
De corps, cuirassés d'airain, de fer et d'or,
Étoiles dans le ciel et phares dans un port.

Le gouffre de tourments se forme en leur esprit,
Délicate tranchée de néant et d'envie
Cajoleuse caresse aux tristesses infinies;
L'Inconnu. Ce torrent qui effraie et séduit.

Le piège de l'amour se referme doucement.
Sa poitrine musclée bat pour elle déjà,
Son sourire impertinent ne la désoblige pas,
Il n'y a plus qu'un pas à franchir à présent,
[l'orgueil,
Pour que d'ennemis, ils deviennent des amants.

Baisers volés, caresses perdues dans la nuit,
Bonheur dérobé aux vies des soldats fauchés
Par la guerre; euphorie coupable qui détruit
Âme et réputation de brutes expatriées :
Cruel, cruel amour!
Désir de douleurs, déchirement intérieur

Ils s'unissent, ils se déchirent, s'aiment et se rejettent,
Quel délire, quel mal aveugle et quelle tempête!
Cruel, cruel amour!

Goûts du sang et de chair, deux idioties humaines,
Il ne sera pour eux qu'un fardeau, une peine,
Cruel, cruel amour!

Il causera leur perte au sommet de leur gloire,
Les farauds sont vaincus, il n'y a pas de victoire,
Ceux qui aiment la guerre n'ont auront que des heurts,
Ce qui cause tant de peine n'attire pas le bonheur.

Virgil Răzeșu

S-a petrecut la poalele Ceahlăului

CLIPA DE GRAȚIE

Câți dintre noi nu ne-am aflat la o răspântie de viață, fără să știm încotro s-o apucăm? Cine n-a amânat de azi pe mâine luarea unei hotărâri, în speranța unei alegeri mai potrivite? Câți dintre noi n-au ratat un moment prielnic tocmai din teama de a nu greși? Cine n-a stat la îndoială nu știu câtă vreme, neștiind cum să procedeze? Pentru ca... dintr-o dată, poate când se aștepta mai puțin, într-o străfulgerare de o clipă totul să i se pară limpede, simplu, și găsească răspuns frământărilor și îndoielilor sale?

De ziua Sfântului Gheorghe, dând curs invitației repetate a unui prieten, de a face o vizită unei fundații despre care nu știam nimic, pentru a nu mai amâna o promisiune făcută și, poate, dintr-o curiozitate firească, eram oaspetele Fundației „Dreptcredinciosul Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt” din Piatra Neamț.

Am urcat la etajul unei clădiri din centrul urbei, într-un spațiu extrem de primitiv, și prin peretele de sticlă care dădea spre bulevard, m-am înfiorat de plăcerea splendidei imaginii a Bisericii și Turmii lui Ștefan, a părculețului și a Teatrului Tineretului, de parcă atunci le vedeam pentru prima oară. Interiorul era luminos, cu gust amenajat, dominat de imaginea Domnitorului și de replica fidelă a săbiei sale (originalul la Top-capi) de pe un perete, cu câteva icoane și peisaje nemțene de bun gust pe ceilalți și cu puține piese de mobilier de epocă. În rest, cele necesare pentru activități de grup. Ambianța care m-a învăluit din primul moment era caldă, fără asperități, prietenoasă și cuminte, fără morgă și reguli rigide. Organizatorii o defineau – nu fără dreptate – ca un „acasă” pentru cei prezenți. Totul îmi trezea imaginea vechilor „Cafenele literare” interbelice, pe care le-am apucat și în orașul copilăriei, Brăila, atât de agreeate de scriitorii și artiștii noștri.

Am fost cucerit de atmosfera plină de spiritualitate în care m-am aflat, alături de membrii Fundației, care l-au evocat pe patronul lor, împreună cu ocrotitorul oștilor sale, Sfântul Mare Mucenic Gheorghe. S-au depănat fapte și legende despre viața și războaiele Domnitorului, s-au evocat credința lui și semnificațiile unor fapte cunoscute sau inedite, am cântat melodii vechi și noi și ne-am simțit ca... acasă.

Când momentele festive s-au epuizat, aveam parte de o surpriză, pregătită cu grijă de membrii Fundației : primeam calitatea de Membru de onoare al acesteia.

Cine n-ar fi fost plin de satisfacție și convenită bucurie?! Dar - interesant - am trăit revelația unei clipe de grație absolute, evocate în titlu. Și pentru ca cititorul să înțeleagă firul istoriei care va urma, îi cer îngăduința de a mă întoarce în timp...

În urmă cu mulți ani, am operat un părinte-călugăr de la o mănăstire mai depărtată. Încă pe patul de spital, părintele aduna în jurul lui puzderie de bolnavi și le vorbea până la ceasuri târzii din noapte. Toți erau bucuroși și fermecați de vorbele frumoase și pline de înțelepciune ale părintelui și uitau de dureri, suferință sau spaimă.

Când părintele a plecat, mi-a promis o „mulțămită” pentru atenția cu care l-am îngrijit și vindecat.

A trecut o bună bucată de timp și, la o vreme, părintele a bătut la ceas de amiază la ușa cabinetului, mi-a dat binecuvântarea și mi-a spus că mi-a adus o icoană. „Cu plecăciune și bucurie, părinte !”. Credeam că părintele va scoate icoana de sub anteriu sau din geantă, dar Sfinția-Sa a ieșit în curte, la mașina care-l adusese și a revenit împreună cu doi ucenici care abia dovedeau să poarte o icoană mare, frumoasă, veche și înnegrită de fum, a „Schimbării la față”.

M-am bucurat de darul părintelui („Să te aperi de rău și de necazuri, dom' doctor !”), dar mărturisesc cu toată sinceritatea că, mai bine de zece ani, nu i-am găsit locul potrivit. Pentru un apartament de bloc era prea mare, să o dau înapoi nu se cuvenea, așa că a rămas pe un perete al cabinetului și mai apoi pe un raft de garaj. Dar .. la fel de drept e să spun că nu eram mulțumit. Și de fiecare dată când privirea întârzia asupra icoanei, mă mustram că nu-i aflasem rostul.

În seara aceea, de Sfântul Gheorghe, am avut revelația împlinirii și a iluminării. Am aflat locul potrivit pentru icoana dăruită de părintele : pe unul dintre pereții Fundației „Dreptcredinciosul Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt”, lângă portretul și sabia Lui, acolo unde va rămâne pentru totdeauna, spre încântarea și bucuria tuturor celor care o vor privi și i se vor închina.

După două zile, trăiam o bucurie asemănătoare, prilejuită de prezența lui Sorin Dumitrescu, marele nostru pictor de icoane și biserici, dascăl luminat și om de cultură temeinică, vorbitor desăvârșit, care ne-a încântat cu cuvintele sale frumos împărtășite, pline de duh și de înțelepciune, de care nu te mai săturai.

Atunci am înțeles ceva din adevăratele semnificații ale icoanei, care adună și oferă înțelesuri mai adânci decât cuvântul însuși. Maestrul ne-a prezentat primul volum al opere sale monumentale și îndelung muncite, NOI ȘI ICOANA, amplu discurs al iconologiei universale și naționale. Cuvântătorul și învățătorul nostru din acea seară a fost răsplătit cu o replică a săbiei lui Ștefan cel Mare, turnată la Toledo, unde sunt comandate încă douăsprezece asemenea replici, pentru membrii săi de cinste și pentru marile sărbători ale Fundației.

Asemenea momente de înaltă trăire spirituală s-au întâmplat în umbra și amintirea lui Ștefan cel

Des sens, des rêves, du cœur; effroyable torpeur,
De l'esprit délateur des traîtres et des voleurs;
Cruel, cruel amour!

Mare și Sfânt. Dincolo de ura și frământarea, de urâtul și violența care ne împresoară în fiecare zi. Se poate !